

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
14. ROČNÍK - PROSINEC 2016 - ČÍSLO 155

FARNÍČEK

ADVENTNÍ KONCERT
ZUŠ MORAVA 2016

Milí bratři a sestry, čtenáři Farníčku, vstoupili jsme do adventního období, které má zvláštní trojí rozměr: **Kristus přijde** – to je rozměr eschatologický završující celé dějiny lidstva. O tom hovořily texty Písma první neděle adventní. My máme být vůči tomuto příchodu bdělí, připravení. Vnímat znamení doby.

Kristus – Mesiáš – přišel. A my se připravujeme tento jeho historický vstup do lidských dějin v úžasné chudobě, pokoře a prostotě v jeskyni v Betlémě o vánočních svátcích radostně oslavit. A třetí rozměr – **Kristus přichází – tady a teď** – a my se máme tento každodenní mystický rozměr snažit prožívat. Jak?

V četbě a naslouchání jeho slova prostřednictvím Bible. Ve společenství církve – ať té malé – doma v rodině nebo té větší v kostele. On sám nám říká: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, já jsem uprostřed nich.“

V osobní nebo společné modlitbě. Modlitba přece je pozdvižení srdce a myslí k Pánu, setkání s Pánem, rozhovor s Pánem. Moc vám doporučuji společnou modlitbu Anděl Páně u adventního věnce. Maria nám ukazuje jedinečný postoj před Bohem: Naslouchání, tázání se a přemýšlení nad jeho slovy a velkorysou odpověď – ať se mi stane podle tvého slova. A Mariino setkání s Alžbětou nám ukazuje na další možnost **setkání s Pánem s konkrétním člověkem**, který potřebuje pomoc i sdílet starost a radost.

A dnešní neděli z podnětu našich biskupů prožíváme **Den Bible**. Je v něm obsažena podpora Biblického díla, šířit Boží slovo skrze překlady Bible ke všem národům. To od nás vyžaduje modlitbu i finanční podporu. A ještě něco víc! Naši snahu číst a rozjímat Boží slovo každý den. Tak se o to pokuste osobně i v rodině po celý týden. Na stole u ambonu k tomu máte podněty v malé výstavce Biblií, které je možno si zakoupit i ve slovech papeže Františka, které si tam můžete přečíst a vzadu v kostele vzít domů.

Přeji a vyprošuji vám všem dobrou přípravu duchovní i materiální ke krásnému a radostnému prožití svátků vánočních.

**K tomu vám všem ze srdce žehnám.
Váš farář Josef Brtník**

ROZHOVOR S O. BRTNÍKM (FRYŠTÁCKÝM FARÁŘEM)

Otče Jožko, narodil jste se v osudovém roce 1948.

Kde leží Váš rodný dům? Čím byli Vaši rodiče?

Narodil jsem se v Sivicích u Brna. Rodiče byli oba zemědělci z katolických rodin, maminka byla z osmi a tatínek ze čtyř dětí. Já jsem nejstarší z pěti sourozenců, mám tři bratry a sestru. Asi proto se mi líbí široké (větší) rodiny.

Vy jste se narodil přímo doma?

Doma se rodilo až do roku 1950, do porodnic se začalo povinně chodit až potom.

Ve Vašem příbuzenstvu byli samí katolíci?

Sivice leží na okraji slavkovského bojiště a tím východním směrem od Brna byl vždy silný katolický kraj. Protestanti byli spíš směrem na Mikulov a na Břeclav.

Jak jste jako kluk vnímal padesátá léta?

Táta vzdoroval kolektivizaci až do roku 1956. Byl mezi posledními třemi sedláky, neboli kulaky, jak se tehdy říkalo, kteří drželi rodinná pole. Pamatuju si, jak k nám chodily takové ty nátlakové skupiny. Táta byl velice pokrokový zemědělec. Měl traktor, mlátičku, lis na slámu...

Co ho nakonec zlomilo?

Zlomili ho to, že vyžadovali čím dál větší a větší kontribuce obilí, že už pak nezůstalo třeba ani na setbu. Nátlak byl i psychický, tomu ale táta odolal. Nátlaku hospodářskému se odolat nedalo. Táta nás vychovával tak, že s komunistickým režimem neexistuje vůbec žádná spolupráce.

Pomáhal jste v hospodářství?

Od malička. Táta byl náročný, ale ne přísný, ne jako Valaši, ti o ničem nediskutují. Můj nejmladší bratr se narodil roku 1957, tak to bylo celkem náročné období.

Jak se u vás v padesátých letech dařilo katolické církvi?

Od druhé třídy chodili všichni na náboženství. Naše vesnice byla v padesátých letech úplně katolická. V šedesátých letech pak lidi přestávali do kostela chodit, ale i tehdy chodila do náboženství tak půlka třídy. Ten odpor proti komunismu v padesátých letech lidi spíš sjednotil, ale v šedesátých letech přestávali do kostela chodit kvůli kariéře.

Komunisti to taky ničili postupně: Vyškovsko začali masírovat už v padesátých letech, protože odtud pocházel Klement Gottwald. Dodnes je to tam kvůli tomu hrozně ateistické.

Co bylo u Vás nového v šedesátých letech?

Vystudoval jsem střední zemědělskou školu ve Vyškově, obor pěstitel – chovatel.

Jak jste prožil osudový rok 1968 a své dvacáté narozeniny?

V letech 1967 – 69 jsem byl na vojně v Kutné Hoře.

Jakou zbraň jste „třímal na stráží socialismu a míru“?

Zbraň mi nesvěřili, byl jsem u civilní obrany. Hráli jsme si na zachránce Prahy po případném atomovém výbuchu. Dělal jsem písaře a pak staršího u zdravotní roty, tzv. lapiduchů. Měl jsem, podobně jako ostatní věřící kluci, zodpovědnost za majetek...

...aby se to nerozkradlo. A co 21. srpen 1968?

Náš kapitán byl férový chlap, choval se statečně, taky ho pak za normalizace od armády vyhodili. V týdně po 21. srpnu poslali naši zdravotní rotu na pohotovost do Prahy, asi pro případ nějakých velkých střetů s civilisty, kdyby bylo hodně raněných. Ale nic z toho naštěstí nebylo, jen jsme seděli v kasárnách.

A nějakou veselejší historku z vojny taky máte?

V závěru vojny jeden mně podřízený Slovák šlohnul na střelnici důstojnickou pistolí. Mně hrozilo, že kvůli tomu půjdu do vězení. Nakonec jsem byl suspendován z desátníka na vojína a dostal jsem jednadvacet podmíněně.

To jste to v armádě daleko nedotáhl. Co bylo pak?

Začal jsem pracovat v zemědělství. Chtěl jsem jít studovat veterinu, ale pak přišlo několik impulsů, že mám jít od ovcí a dobytka k jiným ovcím a dobytčům:-))

Jedním z těch impulsů byla příprava na biřmování v letech 1970-71. Bylo to první biřmování u nás od padesátých let, chodilo nás tam 450. Byli jsme rozděleni na několik skupin, první v sobotu dopoledne, druhá odpoledne, třetí v neděli. Náš pan farář mě hodně ovlivnil, skvěle tu přípravu vedl. Když jsem šel za předsedou JZD, že bych chtěl jít studovat, říkal, výborně, potřebujeme vzdělané lidi. Já mu ovšem neřekl, co jdu studovat. Pak se chytal za hlavu.

Tak jste se dostal do Litoměřic na bohosloveckou fakultu.

Jak to tam v sedmdesátých letech vypadalo?

V ročníku nás bylo 45 z celých Čech a Moravy. To pro mě byla dobrá zkušenost, poznat ty různé poměry. Moraváci měli možnost poznat české pohraničí, což byl pro mnohé šok. Život v semináři byl celkem sešněrovaný, ale prostoru tam bylo celkem dost. Zato fakulta, ta byla hodně slabá. Profesori byli buď málo vzdělaní, nebo měli máslo na hlavě v horším případě obojí.

Co spolupráce s StB?

O některých bohoslovcích jsme to věděli, byli tam nasazení. Většinou za nějaký příslib, že jim třeba bude umožněno studium v cizině, nebo byli nějak vydíratelní.

Poznal jste nějaké salesiánské vágoše?

pokračování

(tajný salesián mimo oficiální církevní struktury, pozn. red.)

Přes Emila Matušů a Jendu Gacíka, kteří byli se mnou v semináři, ale už byli salesiáni, jsem poznal oba Kopecké, Benna, Milana Franka a Jožku Šplíchala. My jsme sice museli podepsat, že se nestaneme členy žádné řehole, ale to nás nezavazovalo. Salesiáni vytvářeli mezi bohoslovci v Litoměřicích takovou síť, měla tři vrstvy: A, B, C. Jednou za měsíc v neděli jsme měli vycházky, to se nás tak pět až osm bohoslovců vytratilo a sešli jsme se na nějaké faře v okolí, kde pro nás tajní salesiáni měli kvalitní přednášky a dávali nám ke studiu samizdatovou literaturu.

Kdy jste byl vysvěcen?

Dne 25. 6. 1978 v Brně. Pak mě jako kaplana šoupli do Jihlavy k jednomu estébáckému děkanovi na převýchovu, protože jsem se šprajcoval proti vstupu do Pacem in terris. Ten mě měl pod kontrolou, z fary jsem po osmé večer nesměl, stále mě hlídal. Posléze mi zakázal pracovat s ministranty. V Jihlavě chodily do kostela všechny vrstvy lidí, v padesátých letech tam zavřeli nejen tamní premonstráty, ale i řadu laiků, tak to ty lidi stmelilo a trvalo to až do sedmdesátých let.

Co bylo pak?

Po třech letech jsem byl přeložen do Boskovic. Tam byla hodně tradiční, zvyková víra, do kostela chodili spíš starší lidi, skoro žádní mladí.

V Boskovicích je taky pěkný zámek a židovská čtvrť...

Do zámeckého parku jsme chodili s ministranty hrát fotbal. Tam jsem se stal salesiánem. Můj děkan byl bázlivý, ale férový. Říkal, dělej, co umíš, ale já to nesmím vědět. Řady ministrantů utěšeně narůstaly, to byla radost. Tak jsem byl přeložen na Znojemsko, kde do kostela nechodil skoro nikdo.

Zato tam mají dobré víno. Znalcem v oboru jste se tedy stal až na Znojemsku?

Ne, už doma. Otec měl malou vinici. Za války byl totálně nasazen v Rakousku u jednoho vinaře, to ho inspirovalo, tak po válce založil vlastní vinici.

Vinice na Brněnsku?

To byla nejzazší výspa, poslední oblast byla Viničné Šumice. Od malička jsem pomáhal při celém procesu, od jara do podzimu.

A kdy jste se dostal i k „degustaci“?

Ve velmi omezené míře asi ve dvanácti letech.

Ze Znojemska Vás odveleli kam?

V roce 1990 do Šlapanic u Brna. Tam jsem byl čtyři roky farářem, to byla živá farnost. Zatímco na Znojemsku chodilo do kostela v devíti vesnicích 100 lidí, ve Šlapanicích to bylo desetkrát tolik. Pak jsem byl sedm let v nové brněnské farnosti v Žabovřeskách, stál jsem u jejího zrodu a byl jsem svědkem jejího růstu.

A pak Vás šoupli k nám do Prahy (Kobylis).

V Praze už to bylo složitější. Dneska se děckám ničím nezavděčím – mají všechno. V Brně to bylo pro mě jednodušší, jak mentalitou, tak tím, že jsem stál u základů nového díla. Do Prahy jsem přišel a z 1200 lidí, co tam chodili, jsem znal jen pár od vidění. V Praze byl až moc superkritický duch, o všem se moc diskutovalo. To má své plusy i mínusy.

Co bylo na práci faráře v Praze největší radostí?

Tam jsem přišel víc do kontaktu s nekřesťany než na Moravě. Například jsem připravoval ke svatbě osm párů a všechny byly smíšené. Vedli jsme pak různé debaty, pak při těch svatbách i s příbuznými a přáteli. Byli to často lidé opravdu upřímně hledající. Leckdy více hledající, než ti, co do kostela pravidelně chodí.

Znáte svého slavného jmenovce rytíře Brtníka z Brtníku?

Znám obce Brtníky u Rumburku, Brtnici, Dlouhou Brtnici a Brtničku, ale toho „pána“ ne.

To je hlavní postava kultovní hudební pohádky *At žijí duchové! Rytíř Brtník nechtěl vydat pionýrům k rekonstrukci svůj hrad Brtník, na kterém pět set let strašil. Pionýři ho přesvědčili ke spolupráci až „Alpou francovkou“, která mu velmi zachutnala.*

Francovku pil jeden můj kolega na vojně, říkali jsme mu Cigaretka. Vykouřil asi šedesát cigaret denně a tu francovku ještě zapíjel pivem. Jinak nic nejedl ani nepil. ☺

Moc děkujeme za rozhovor....

(zprostředkoval jej Tomáš Vyhnanek z Kobylítku)

PODĚKOVÁNÍ

Redakce Farníčku a vedení fryštácké farnosti děkuje všem učitelům, žákům a vedení Základní umělecké školy Morava za krásný adventní koncert. Zaplněný fryštácký kostel opět aplaudoval při výkonech všech účinkujících. Naše město může být pyšné na řadu talentů, kteří vyrůstají v této umělecké škole. Poděkování patří také všem, kteří svou účastí tuto pěknou tradici i letos podpořili.

POZVÁNKA

Folklorní soubor Prameny ve spolupráci s fryštáckou farností

Vás srdečně zvou na XXXVIII. tradiční Vánoční koncert,

v pondělí 26. prosince 2016 od 15 hodin

v kostele svatého Mikuláše ve Fryštáku.

Účinkují: CM Prameny, děti Praménku a soubor Pramen se svými sólisty a sborem.

Těšíme se na Vaši účast a věříme, že společně s námi strávíte příjemné sváteční odpoledne.

PĚT ŘÍMSKÝCH ZASTAVENÍ

Pomalou se blíží den našeho odletu a my máme v plánu navštívit ještě jeden důležitý římský kostel. Basilica di San Paolo fuori le mura (Svatý Pavel za hradbami) je jednou ze čtyř římských papežských (dříve patriarchálních) velkých bazilik. Jak už sám název napovídá, neleží v centru Říma, ale v oblasti, která byla v minulosti mimo území věčného města. Cesta metrem sem trvá asi 15 minut.

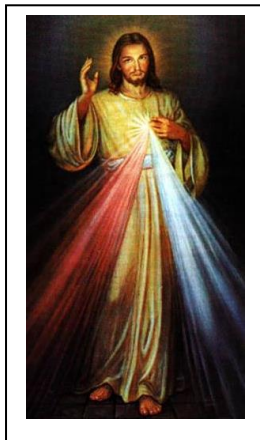
Chrám byl postaven ve 4. století nad pravděpodobným hrobem apoštola Pavla, za městskými hradbami (odtud i jeho jméno). Původní stavba, svého času větší než bazilika sv. Petra, se dochovala až do roku 1823, kdy lehla popelem. Vzápětí byla bazilika postavena znovu, se snahou držet se původní podoby. Uvnitř se na stěnách lodi nacházejí medailony všech (oficiálně uznaných) papežů od sv. Petra až po současnost. Ten svůj tu má samozřejmě i současný papež František. Baziliku založil římský císař Konstantin I. nad místem, kde byl asi dva kilometry od hradeb města při cestě do Ostie pohřben sv. Pavel. Už po apoštolově popravě postavili totiž jeho stoupenci nad hrobem takzvanou cella memoriae, kterou chovali křesťané ve velké úctě. Malý konstantinovský kostelík byl vysvěcen v roce 324. Chrám byl poškozen během saracénských vpádů v 9. století. Papež Jan VIII. proto baziliku, klášter a příbytky venkovanů opevnil a vytvořil tak město Joannispolis, které existovalo až do roku 1348, kdy je zcela zničilo silné zemětřesení. Hradby kolem kostela s věží byly dokončeny roku 883. Jedním z opatů kláštera byl i papež Řehoř VII. a v jeho době Pantaleon z Amalfie věnoval pro baziliku bronzová vrata zpracovaná konstantinopolskými umělci (ta slouží jako „svatá brána“). Od roku 1215 do roku 1964 byla bazilika sídlem latinského alexandrijského patriarchátu. V prosinci 2006, bylo oznámeno, že vatikánští archeologové našli pod oltářem sarkofág obsahující tělesné pozůstatky apoštola Pavla. Byly zveřejněny další detaily o vykopávkách, které trvaly od roku 2002 do roku 2006. Byl prozkoumán vnitřek sarkofágu, který obsahoval lidské ostatky. Sarkofág byl vyjmut ze svého místa a otevřen.

Proskleným průhledem i já vidím místo posledního odpočinku „apoštola národů“ – muže, jehož jméno si nesu po celý svůj život. Své dojetí neskrývají ani další lidé, kteří klečí před apoštolovým hrobem. Svatý Pavle – oroduj za nás....

(selfie se Svatým Pavlem v pozadí)

-pn-

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ NA CESTĚ DO RODIN NAŠÍ FARNOSTI

Tento rok byl nejvhodnějším obdobím, kdy Boží milosrdenství mohlo hlouběji proniknout do našich domovů.

Posvěcený obraz Božího milosrdenství putoval po rodinách ve Fryštácké farnosti od 3. dubna na svátek Božího milosrdenství až do 20. listopadu na svátek Krista Krále. Bylo to celkem 33 rodin, které projevíly zájem o tuto akci. Dle vyjádření některých farníků, u kterých byl tento poutník na návštěvě, přinesl do rodin příležitost ke společné modlitbě, což bylo k dobru a větší vzájemnosti.

Boží láska je nadčasová a život přináší různé radosti, ale také trápení a proto, kdyby někdo zatoužil pozvat tohoto vzácného poutníka –

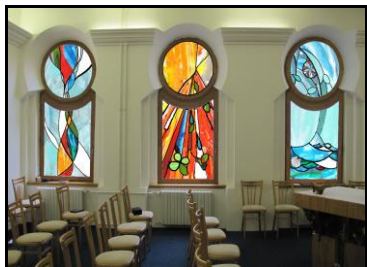
obraz Božího milosrdenství – opět na návštěvu do vaší domácnosti, lze tak učinit. Obraz zůstane zde v kostele a bude připraven přijmout další pozvání. Rok Božího milosrdenství sice končí, ale Jeho milosrdná láska nikdy nekončí.

Dne 20. listopadu 2016

Luko

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2016

Ne	18.12.	4. neděle adventní	8.00 a 10.00
Čt	22.12.	poslední roráty	6.30
So	24.12.	Štědrý den	16.00 a 22.00
Ne	25.12.	Narození Páně	8.00 a 10.00
		Fryštácký živý betlém	16.00
Po	26.12.	Svátek sv. Štěpána	8.00 a 10.00
Út	27.12.	Svátek sv. Jana	18.15
Pá	30.12.	Svátek Svaté rodiny	18.15
So	31.12.	Sv. Silvestra	17.00
Ne	1.1.	Matky Boží, P. Marie	8.00 a 10.00
Pá	6.1.	Slavnost Zjevení Páně	18.15
Ne	8.1.	Svátek Křtu Páně	8.00 a 10.00

VITRÁŽ V KAPLI DOMU IGNÁCE STUHLÉHO

Letos uplynulo 15 let od podvečera 5. října 2001, kdy otec biskup Josef Hrdlička vysvětil kapli P. Marie Pomocnice křesťanů v Domě Ignáce Stuchlého.

Tvůrce kaple akademický sochař Daniel Trubač tehdy upozornil, že kaple není hotová. Je to s ní jako s člověkem, který dozrává a roste do krásy. Srdcem kaple je oltář a svatostánek, před kterým se

modlí komunita salesiánů a mnoho účastníků našich kurzů a víkendů zde prožívá své „místo ztišení“. Ozdobami jsou kropenka a věčné světlo. Původní socha P. Marie Pomocnice křesťanů, kterou nechal zhotovit v Turíně sám P. Ignác Stuchlý, je symbolem kontinuity počátků salesiánského díla s dnešním působením.

Po několika letech Daniel Trubač doplnil nad oltářem kříž, svícen pro velikonoční svíci a monstranci ve tvaru ryby.

Před časem byla naše komunita vyzvána pravidelnými účastníky ranních bohoslužeb, abychom kapli pořídili krásnější oči, kterými jsou tři okna. V rámu oken jsou drážky pro původně zamýšlené vitráže.

Tento úmysl jsme podpořili a před půlrokem jsme Danielovi zadali úkol, aby vytvořil návrhy vitráží. Z více možností nakonec vyhrálo téma Boží Trojice, tři okna – tři božské osoby Otce, Syna a Ducha Svatého.

V této chvíli na schváleném návrhu vitráží pracuje rodina sklářů z Jablonce nad Nisou. Vitráže budou osazeny do okenních rámu v polovině ledna nového roku.

Myšlenka zkrášlení kaple by se nedala realizovat bez štědrosti dárců. Celková cena tohoto díla je 234 tisíc korun. Do této doby je vybrána polovina částky.

Jménem salesiánské komunity děkujeme za každý příspěvek na zaplacení vitráží.

Těšíme se spolu s Vámi na jejich slavnostní požehnání, které bude včas oznámeno.

-fb-

POZVÁNKA

Animátoři vizovického děkanátu zvou nejen všechny mladé na mládežnickou mši, která se uskuteční **v pátek dne 16. 12. 2016 v 18.15. v kostele sv. Mikuláše ve Fryštáku.**

Tyto mše jsou vždy doprovázeny tématem, kterému se věnuje nový kaplan pro mládež otec Pavel Martinka. Pro tento měsíc vybral téma Ježíšek vs. Santa Claus. Po mši proběhne i malé posezení na faře.

Těší se na Vás organizátoři akce.

SVATÝ AMBROŽ

Svatý Ambrož se narodil kolem roku 340 v Trevíru, kam jeho otec přestěhoval z Říma celou rodinu, když byl jmenován prefektem. Měl za úkol reprezentovat císaře na území, které zahrnovalo polovinu západní Evropy. Jeho náhlá smrt pak přinutila manželku, aby se vrátili do Říma, odkud Aureliové pocházeli. V Římě Ambrož vystudoval a zaměřil se na právo. V jeho formaci však nechyběly základy klasického vzdělání, na něž byl vždy hrdý, obohaceného širokými znalostmi řeckých a latinských autorů, často pak citovaných v dílech, která později napsal. Z Říma přišel Ambrož s bratrem Satyrem do Sirmia, hlavního města římské provincie Dolní Panonie. Odtud jej prokonzul Probus poslal do Milána s titulem consularis – správce. Milán byl od konce 3. století hlavním městem západní části římské říše. Když tam Ambrož přišel, byla tam strategická křižovatka cest, důležitější než Řím. Měl pečovat o spravedlnost, veřejný pořádek, dobrý stav silnic, vybírání daní, soulad místodržitelů různých oblastí této části říše. Bylo mu něco přes třicet roků. Přibližně dvacet let vedl milánské křesťany biskup Auxentius pocházející z Kapadokie, barbar, který neuměl ani latinsky a post biskupa získal násilím. Po jeho smrti se spory mezi ariány (učili, že Ježíš je stvořenou, ne božskou osobou) a katolíky vyhrotily a natolik zamořily městské ovzduší, že se daly předpokládat možné střety. V tak palčivé záležitosti nemohl Ambrož zůstat netečný. Odebral se do kostela a ujal se tam slova. Když dokončil svou řeč, pozvedl se znenadání hlas dítěte, jež prohlásilo Ambrože biskupem. Ten hlas radikálně změnil život Ambrože. Volba lidu se setkala s přízní i u císaře Valentiana I. Protože všichni věřili, že on má pravé předpoklady k tomu být biskupem a efektivním prostředníkem. Neměl však potřebné předpoklady k tomu, aby mohl úřad vykonávat ihned. Byl jen krátce katechumenem... znal právo, ale ne Písmo. Neměl ani nejmenší teologickou a pastorační praxi. „Kolik odporu jsem kladl, jen abych nebyl vysvěcen“, napsal na sklonku života v jednom dopise. Vznesené námitky nebyly nic platné. Během několika málo dní prošel všemi svátostnými stupni, od křtu až k plnosti kněžství. Kněžství, jež mu bylo uděleno 7. prosince roku 374. Stal se biskupem nejdůležitějšího biskupského sídla celé říše římské. Muž neúnavného aktivismu byl rovněž mystikem, člověkem meditace i poetou. Muž silný a pevný byl zároveň nadmíru srdečný, milosrdný a laskavý. Velikánským plodem jeho působení byla konverze Augustina, pozdějšího biskupa z Hippo. Spolu s ním sv. Jeroným a Řehoř Veliký tvoří čtveřici velkých učitelů západní církve. Svátý Ambrož upadl do agonie o Velkém pátku. Požádal o viatikum a za úsvitu Bílé soboty vydechl naposledy. Bylo 4. dubna roku 397.

Atributy světce: biskupská berla, včelí úl. Je patronem včelařů, kameníků, biskupů a hlavním patronem Milána a celé Lombardie.

Připravil jb

- 4.12. 2.neděle adventní
 6.12. Památka svatého Mikuláše
 7.12. Památka svatého Ambrože
 8.12. Slavnost neposkvrněného početí P. Marie
 11.12. 3.neděle adventní
 13.12. Památka svaté Lucie
 14.12. Památka svatého Jana od Kříže
 18.12. 4.neděle adventní
 24.12. Štědrý den
 25.12. Boží hod vánoční
 26.12. Svátek svatého Štěpána
 27.12. Svátek svatého Jana, apoštola
 28.12. Svátek svatých Mládětek
 30.12. Svátek svaté Rodiny
 31.12. Silvestr – konec občanského roku

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ PŘED VÁNOCEMI 2016

neděle	18.12. 15.00 – 17.00	o. Josef Brtník
pondělí	19.12. 16.00 – 18.00	o. Jožka Klinkovský
úterý	20.12. 16.00 – 18.00	o. Josef Brtník
středa	21.12. 16.00 – 18.00	o. František Bezděk

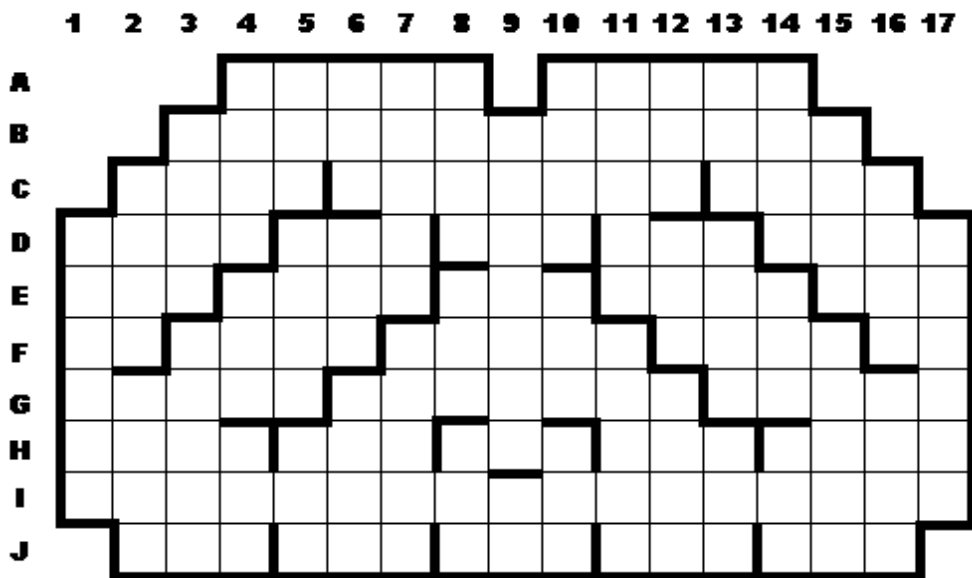
NÁVŠTĚVY NEMOCNÝCH

pondělí	19.12. od 8.30	o. Josef Brtník
---------	----------------	-----------------

STARÁ PŘÍSLOVÍ OD A DO Z – OD FRANTIŠKA ZÁLOHY

<i>Kdo zlu neodporuje, sám se proviňuje</i>	německé
<i>Každé zlo je k něčemu dobré</i>	české
<i>Kuj železo, dokud je žhavé</i>	ruské
<i>Kde je potřeba činů, tam nestačí pouhá slova</i>	latinské
<i>Kdo si hraje, nezlobí</i>	lidové
<i>Krásná duha žije krátce, křivá borovice se zelená 100 let</i>	čínské
<i>Knihy jsou přáteli i učiteli</i>	latinské
<i>Kdo chce dobře mluvit, musí dobře myslet</i>	lidové
<i>Kde se hodně chválí, tam se občas i hodně šidí</i>	latinské
<i>Kdo nedbá varování, končí v bédování</i>	české

Redakce Farníčku přeje všem svým čtenářům požehnané a radostné prožití vánočních svátků a v novém roce 2017 hlavně hodně zdraví, rodinné pohody a Božího požehnání. Děkujeme také všem, kteří se v uplynulém roce podíleli na tvorbě našeho zpravodaje, a těšíme se na další spolupráci.

Vodorovně: A. Úkon fotbalisty, na levé straně. – B. **I. díl tajenky.** – C. Náš zpěvák, obec na Valašsku, části vozidel. – D. Nástroj k řezání, mnoho, vysoké karty, značka elektrospotřebičů, psací potřeba. – E. Ženské jméno, orná půda, vrh, grafit, světlo. – F. SPZ Olomouce, doplněk obleku, dávkovat po kapkách, polibek (slovensky), iniciály spisovatele Poláčka. – G. Pražský obchodní dům, pracovník na lodi, dívčí jméno. – H. Stát USA, solmizační slabika, přítel člověka, SPZ Tábora, cizí mužské jméno. – I. **II. díl tajenky.** – J. Předložka, označení potravin pro diabetiky, rakouské město, čínské mužské jméno, cizí označení čaje.

Svisle: 1. Mužské jméno. – 2. Německý přístav, ocas. – 3. Francouzský spisovatel, ryba. – 4. Polská řeka, pestrý pták, anglicky „starý“. – 5. Trávník se zemí, přístavní hráze, ovocná zahrada. – 6. Mys, domáčky Oldřich, plavidla. – 7. Plody stromů, dřevník. – 8. Příčinnost, plaz, květní prášek. – 9. Tištěný magazín, německý souhlas. – 10. Ovčí srst, nakupení lidí, jihoamerická řeka. – 11. Český hrad, talisman indiánů. – 12. Družka Adamova, SPZ Trutnova, jméno Zátopkové. – 13. Stáří, přátelský pozdrav, souhlas. – 14. Zákop, staroarménské město, číslovka. – 15. Stromořadí, územní oblasti. – 16. Druh lihoviny, starověké samostříly. – 17. Unavení.

Nápověda: J. Tee, 4. Old, 10. Ica, 14. Aza

Tajenka: Slepice nám přestaly snášet vejčička a tak jsme je potrestali...

...snědli jsme jim kohouta

Připravil František Zálaha

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel, Ing. Libor Kučera.

VYCHÁZÍ 1X MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

REDAKCE SI VYHRAZUJE PRÁVO NA ÚPRAVU VAŠICH PŘÍSPĚVKŮ

Římskokatolická farnost Fryšták, P. I. Stuchlého 25, 763 16 FRYŠTÁK, tel: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

Uzávěrka pro vaše příspěvky do 20. dne měsíce

Vyšlo 3. 12. 2016 v nákladu 200 ks.